

Under kristiden när det ransonerades på alla områden var det många som tyckte det var snävt tilltaget isynnerhet när det gällde brödransonen. Den som själv hade odlat brödsåden ansåg sig i många fall berättigad att använda vad han behövde. Men syftet med ransoneringen var ju att alla fick någorlunda lika, det blev leveranstvång och inspektioner då det befarades att man undanhöll leveranspliktig vara.

Den som i loggolvet under en hög-av halm placerat en väl fylld säck av råg råkade illa ut. Han hade nämligen tjudrat katten i närheten för att vaka över de små och detta passade ju inte spionerna. Även när det gällde potatisen kunde det ha sina sidor att vara storodlare som efter en ovanligt kall vinter fann de flesta knölna frusna i stackarna och likväl var utsatta för anmälningstvång, inspektion, m.m.

I Pärups by var vid den tiden två lantbrukare vid namn Per Andersson och den ene av dem var den välkände " Per i Ön". Han råkade illa ut genom att han trots kölden kokade potatisen i stacken genom att täcka för bra med halm och jord. Någon köpare ville inte infinna sig trots att Per frilagt högarna så att potatisen låg till synes torr och fin men när man petade på en knöl blev det en liten explosion med "paff".

En vacker dag fick Per se fjärdingsmannen i full uniform med Livsmedelskommisionens ombud Hen Nordholm från Hörby i giggen, komma farande ner mot Ön. Det var något brådskande förstod Per när han på trappan halade ner mössan under armen och hälsade mycket artigt i tro att rätte köparen anlant.

Ni har potatis, kom det från ombudet.

Ja då, sa Per, en hel del, e Ni köpare. Wi tar vad ni har, men det måste bli omedelbar leverans. Det här väntade inte Per på, det gick runt i huvudet. Hanna, Malla, hur ska vi få fatt på Malla, omedelbar leverans, explosiv vara, hur ska detta gå?.

Om herrn behagar följa mej, sa Per, så ska ja visa härligheten. Den fina herrn följde med men höll för näsan, eftersom man fick passera vissa byggnader innan man rundade gödselstacken för att på nära håll beskåda den av Per bebådade härligheten. Väl framme tänkte ombudet, ingenting för mej och ännu mindre för statens Livsmedelskommision varför han försvann som en blindfigur för att inne på gården anmäla sig hos den i giggen sittande fjärdingsmannen och ha skjuts till nästa station. Kusken som hade kännedom om hur det förhöll sig, hade svårt för att hålla sig allvarsam, men insåg nu att man kommit fel. Det var nog den andre Per Andersson, kom det från den uniformsklädde.

Per ute vid stacken hade ju nästan fått en chock där han stod med slutna ögon som till en stilla andakt väntande på ombudets förslag till kilopris eller om han tog hela rasket.

När Per vaknade till såg han varken Statens Livsmedelskommision eller ombudet. Han såg sig omkring efter den fina herrn åt alla håll och till och med mot skyarna, det väderstreck där inga hinder mötte när man skulle ta sig ifrån smörjan.

Per i Ön tog denna förlust som han alltid brukat med uttrycket: De e sakrisiden inte udan förluster för när en tänker se framåt så går de tebaks.